

Bilag 13.

Brancheforeningen for
danske Sukkervare-, Marcipan-
og Chokoladefabrikker.

København, den 16. marts 1954.

Til folketingets medlemmer.

Inden udgangen af denne måned vil det høje ting behandle spørgsmålet om forlængelse af loven om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m. I tilknytning til denne behandling anmoder vi Dem indtrængende om at gennemlæse dette brev med vedlagte bilag.

Vi erkender, at som de statsfinansielle forhold nu engang er, kan denne afgift ikke afskaffes. Men den bør nedsættes til en for branchen overkommelig størrelse, for at de skader, den forvolder, ikke skal blive uoprettelige.

Blandt de talrige argumenter, der kan fremføres mod denne afgift i almindelighed og mod den nuværende størrelse i særdeleshed, vil vi fremhæve følgende:

- 1) Afgiften udgør for tiden 122,2 pct. af varens pris ved salg til detaillist — heri indbefattet grossistrabat o. lign. Stiger priserne på råvarer og omkostninger, må færdigvarens pris forhøjes tilsvarende, men ikke nok hermed; færdigvareprisen bliver *desuden* forhøjet med 122,2 pct. af prisstigningerne på råvarer m. v.
- 2) Den nedgang i produktionen af chokolade- og sukkervarer, der har fundet sted fra 1939 til nu, hvor afgiften er steget fra $33\frac{1}{3}$ pct. til 122,2 pct., er udelukkende gået ud over omsætningen af chokoladevarer, mens salget af sukkervarer er uforandret.
- 3) Chokoladefabrikkerne, hvorved forstås virksomheder, der fremstiller chokolade

på basis af rå kakaobønner, og hvori næsten hele branchens investeringer i maskiner m. m. findes, har i de tre år siden den sidste forhøjelse af afgiften arbejdet med tab eller i bedste fald med balance på grund af den lave produktion. Dette kan ikke fortsætte i det lange løb.

- 4) Chokoladefabrikkerne's bestræbelser for at oparbejde en eksport af betydning vanskeliggøres — i visse tilfælde ligefrem umuliggøres — af de uholdbare hjemmemarkedsforhold.
- 5) Den høje afgift bevirker, at publikum overfører sit forbrug fra vore varer til beslægtede, men ikke-afgiftspligtige varer, ligesom der foretages meget store indkøb af chokolade- og sukkervarer i vore nabolande, hvor der opkræves langt lavere eller ingen afgift. Herved mister staten en væsentlig indtægt og vi vor naturlige omsætning.
- 6) Den forhøjelse af omsætningsafgiften, som fandt sted i november 1950 — fra 100 pct. til 122,2 pct. — anslog man ville betyde en årlig merindkomst for staten på 25 millioner kroner. Den har i finansårene 1951—53 indbragt 60 millioner kroner mindre end beregnet dengang. En nedsættelse af afgiften vil betyde billigere varer og øget forbrug og dermed utvivlsomt også et større afgiftsproveneru.

I de vedlagte bilag 1—6 har vi nærmere uddybet og belyst de seks anførte argumenter.